

Sumari

Pròleg	9
Una vida compartida	10
Introducció	12
Això ha anat així	14
INICIS	
Sorpresa!	17
«En la boca del discret, el que és públic, és secret»	18
Comença la caminada	19
Benedicció de Pujol i examen del tribunal convergent local	20
L'equip que apuntala l'alcalde i els altres	25
<i>En paraules de...</i> Glòria Ballús Casòliva	27
<i>En paraules de...</i> Marta Basomba Sardà	29
La caixa municipal, buida	33
La gent hauria de passar per un ajuntament	34
Empassar-se gripaus	35
“Se'ns ha de cuidar més” o “Potser no n'hem sabut”	37
QÜESTIONS DE FONTS	
La crisi del Club Natació Manresa	38
L'hospital de Sant Joan de Déu–Althaia no arranca	39
Manresa es referma com a ciutat universitària	41
<i>En paraules de...</i> Valentí Martínez Espinosa	43
<i>En paraules de...</i> Jaume Puig Ibáñez	46
Caixa de Manresa, adeu a un actiu cabdal	48
Govern de les petites coses... no n'hi ha havia per a gaire més	49

De la política general i l'ensorrament de CDC, la política local i l'aterrament de la Sala Ciutat	50
“El dia que no tingui il·lusió, no seré aquí”	53
“Qui es presenti el 2023 no pot dir que solucionarà el tema de l'autopista o del tren perquè no estarà a les seves mans”	54
<i>En paraules de...</i> José Luis Irujo Fatuarte	56
<i>En paraules de...</i> Adam Majó Garriga	60

SEGONA LEGISLATURA

Pacte amb ERC, ara sí	63
Paràlisi en la governança del país	68
Illes de pau en una mar revoltada	68
<i>En paraules de...</i> Joan Francesc Domene Castillo	72
<i>En paraules de...</i> Pere Gassó Ollé	75
El <i>Vermellgate</i> , dues indiscrecions i les tensions amb ERC afloren	78
Cada cosa en el seu moment?	80
La frustració de l'1-O, des d'abans, durant i després	80
“Si no muntem el 2022, no arribaran diners”	85

L'ÚLTIMA CAMPANYA

El pes de deu vots	89
“No et volem veure en el govern de la ciutat”	91
<i>En paraules de...</i> Aleix Solernou Puig	93
<i>En paraules de...</i> Jaume Puig Bou	95
Alcalde per un any més	98
Això es va acabant. L'hora dels adeus	100
Tot va bé si acaba bé, però...	103

ELS ANYS A LA DIPUTACIÓ

El pas per la Diputació de Barcelona	105
<i>En paraules de...</i> Joan Calmet Piqué	112
<i>En paraules de...</i> Neus Comellas Verdaguer	115
<i>En paraules de...</i> Toni Llobet Mercader	118
<i>En paraules de...</i> Rosa Maria Ortega Juncosa	121

Decàleg d'aprenentatges personals

1. La importància de fer una bona llista	125
2. La importància de crear un bon equip	125
3. Saber guanyar i saber perdre	126
4. Conviure amb l'entorn	126
5. La relació amb els mitjans de comunicació	127
6. Saber negociar i saber mediar	128
7. Gestionar la impotència	128
8. Gestionar imprevistos	129
9. L'honestedat, la discreció i la gratitud	130
10. Tenir cura del benestar personal	131

Cronologia	132
-------------------	-----

Agraïments	163
-------------------	-----

Pròleg

Artur Mas i Gavarró

129è. President de la Generalitat de Catalunya

Enmig de les fortes convulsions viscudes en la darrera dècada llarga, destaca la serenitat d'en Valentí Junyent. La veureu reflectida en aquest llibre, compendi de la seva experiència política a Manresa. Hi trobareu la seva visió de la ciutat, del país i de l'Ajuntament, així com les vivències que hi ha acumulat. Sempre he defensat que a la política hi han d'arribar persones que vinguin de fora de la política, que coneguin la societat des d'altres racons i vessants. És el cas d'en Valentí.

L'alcalde Junyent ha hagut de pilotar la nau envoltat de condicions adverses. La duríssima crisi financera que dura fins el 2014, un ajuntament endeutat fins a les orelles, la intensitat seguida de la desinflada del procés sobiranista i la colpidora crisi de salut, amb derivades econòmiques i socials, que va representar la covid. El miracle és haver-ne sortit viu i haver portat Manresa a bon port. Sense molta convicció, moltes hores de treball i un compromís total de servei públic no se n'hauria sortit. Va tenir una trajectòria intensa i una sortida digna. I deixa un llegat sòlid, honest i durador. Li ho agraïm de tot cor.

Una vida compartida

“Rosalia, soc el teu fill petit, aquell que era tan tímid i ara es guanya la vida enraonant.”

Rosa Vilaseca Brugueras

“Avui, davant de tots, lliurament, vull dir-te que t’estimo tal com ets, que et vull estimar sempre i compartir-ho tot amb tu. Vull que el nostre amor ens faci créixer a nosaltres i als nostres amics...” (27 de juliol de 1986). I així ha estat des d’aquell dia, estimant-nos i compartint-ho tot, aficions, il·lusions, reptes, projectes... i fins a dia d’avui. I aquest llibre és l’aventura més recent en la qual ens hem engrescat tots dos.

La vida no ens ha donat fills i això ha fet que ens poguéssim dedicar, en cos i ànima, a nosaltres, individualment i com a parella, i hem pogut decidir si acceptar o rebutjar els reptes professionals que al Valentí li anaven sorgint: deixar la docència i fitxar per l’Igalada Hoquei Club? Acceptar l’oferta del TDK? Anar a la Penya i deixar Manresa? Anar a Lleida, a Girona, a Vitòria, a Xile...? Acceptar la proposta de l’ACB per ser director esportiu i d’arbitratge?

Fins que arriba un dia que li ofereixen l’opció política, recollida ja en aquest llibre. En les nostres converses i debats, jo sempre li deia que li faria costat en tot menys en

la política, perquè la percepció que tenia dels polítics no era precisament gaire bona. Capaços de tot i més per aconseguir vots, prometre coses que saben perfectament que són impossibles de complir, canviar de parer sense escrúpols... Però en el moment que va tenir la proposta sobre la taula i vaig veure que li feia il·lusió vaig pensar que jo no podia ser cap impediment. I amb quaranta-vuit anys a punt de fer, havia de tenir la fortalesa i els recursos suficients per poder fer-li costat.

Només li vaig fer una reflexió. Si t'has de posar en política accepta anar de cap de llista perquè almenys podràs exercir el teu lideratge i no hauràs de passar vergonya perquè et lideri algú amb comportaments o actuacions que no tenen res a veure amb els nostres valors. I a partir d'aquí, com a acompanyant de l'alcalde, he viscut nou anys ben intensos, combinant-los amb la meva feina de mestra, seguint-lo sempre que podia i calia i coneixent un munt de gent, d'entitats i projectes. Al capdavant ha estat una experiència molt enriquidora que ens ha continuat fent créixer individualment i com a parella.

Em ve de gust fer esment de les arrels del Valentí, a Castellbell i el Vilar, poble de naixement també dels meus pares i on van viure molts anys els meus avis. D'una família molt treballadora, el seu pare, l'Abdon, era forner i havia estat un dels fundadors de les primeres cooperatives del país: Cooperativa Industrial Flequera de Castellbell i el Vilar. Treballava 362 dies a l'any, excepte la nit de Nadal, la nit de Cap d'Any i la de Reis. El procés de fer pa necessitava el seu temps: pastar bé, funyir encara millor i deixar reposar. El Valentí va aprendre la paciència d'aquest ofici, la gran capacitat de treball que ell tenia i també la voluntat de servir el poble, en el cas del seu pare repartint l'aliment més bàsic de llavors, el pa. De bon matí, després de treballar de nit i abans d'anar a dormir, el seu pare ja sortia a repartir-lo amb la seva furgoneta. Simpàtic com era, sempre tenia algun cosa per dir amb un gran sentit de l'humor que el Valentí també va heretar.

La seva mare Rosalia, filla dels masovers del castell de Castellbell, després de treballar d'administrativa a la fàbrica tèxtil de la colònia Burés, quan es va casar va passar tota una vida darrere el taulell. El Valentí va viure tota la infància envoltat de les veïnes i veïns del poble que hi anaven a comprar. De la Rosalia va heretar la discreció, la capacitat d'escoltar, el gust per la bona presència i la bona cara per a tothom. I així va anar creixent una persona tímida, reservada, molt treballadora, responsable, d'aparença tranquil·la i molt patidor per dins. I una persona molt intuïtiva i amb un gran sentit de l'humor que jo sempre he valorat com un tresor.

Tant el Valentí com el seu germà sempre van estar molt lligats a la seva mare, a qui adoraven, i ella a ells. I a mi també! Mai m'hauria pogut imaginar una sogra més bona, generosa, discreta... i sempre amb un somriure. Quan el Valentí li trucava o anàvem a veure-la, el primer Déu vos guard sempre era: "Rosalia, que et queda un tros de pa?" O bé: "Rosalia, soc el teu fill petit, aquell que era tan tímid ...". I ja tenien un somriure de complicitat per iniciar les converses i confidències.

El comiat sempre era amb un bon consell per a nosaltres dos: "Sobretot *disfruteu* i no patiu tant." I, tot i que no sempre ha estat fàcil, pel caràcter de tots dos, hem anat aprenent a gaudir de tots els bons moments i a gestionar els no tan bons.

Introducció

Valentí Junyent i Torras

5è Alcalde de Manresa, de l'etapa democràtica

Quan s'acostava el final de la meua trajectòria política i em vaig plantejar escriure aquest llibre, el primer que vaig pensar era que necessitava algú que m'hi acompanyés. Després de rumiar-hi un temps, vaig trobar la complicitat del periodista, fotògraf i amic Salvador Redó. Per tant, aquest llibre no hauria estat possible sense ell.

La motivació per fer-lo són diverses raons: en primer lloc, recopilar la meua experiència de dotze anys de vida política a l'Ajuntament de Manresa, del 2011 al 2023, al servei de la ciutat. Nou anys com a alcalde i tres com a primer tinent d'alcalde i regidor d'Hisenda i Presidència. Volia deixar constància del que ha suposat per a mi i per a la meua família la dedicació exclusiva a la política local. Volia donar la meua versió d'aquests anys viscuts a partir del concepte de la "meua veritat" per descriure la intensitat, la responsabilitat, els fets i les vivències en les quals, mentre les vius, és impossible aturar-te per fer un balanç i una reflexió allunyada del dia a dia.

En segon lloc, per reivindicar la feina feta de tots els equips que hem governat la ciutat durant tres mandats i que hem coincidit en un gran nombre de convocatòries elec-

torals: catalanes, estatals, europees... més una consulta insòlita com la de novembre de 2014 i tot un referèndum excepcional de la dimensió del de l'1 d'octubre de 2017.

En tercer lloc, el desig de recuperar la vessant com a historiador per a recopilar els fets més significatius d'aquests anys, amb la voluntat de deixar-ne constància des del meu punt de vista.

I, finalment, tirar endavant aquest projecte gràcies a diverses persones que m'hi han animat perquè podia tenir un cert interès per a molta gent encuriosida per la governança d'una ciutat en uns moments de crisis importants.

Un cop vaig prendre la decisió de començar a treballar-hi, em rondava pel cap quin títol seria el més representatiu i escaient. Finalment, després de donar-hi voltes i d'escoltar diferents persones properes, ens vam decantar per "Liderar per a servir".

Aquest títol sorgeix després de diverses reflexions i valoracions de l'experiència al capdavant del consistori; en vam descartar les que no s'ajustaven als dos paràmetres següents: el lideratge que cal quan hom té aquestes responsabilitats i la voluntat de servei cap al ciutadà, que és, per a mi, una condició indispensable per dedicar-s'hi.

Quan vaig començar a l'Ajuntament, la institució estava en una profunda crisi econòmica i quan vaig acabar ja feia tres mesos que estàvem en plena pandèmia de la covid. Entremig, com he esmentat abans, Catalunya havia viscut una consulta i un referèndum que a més de ser uns esdeveniments molt significatius i extraordinaris, van suposar una nova crisi política. Així doncs, quan vaig deixar l'alcaldia havia conviscut en diferents moments tres crisis importants. Calia un lideratge valent i decidit, del qual n'estic molt satisfet.

I per aclarir una mica més quin és el tipus de lideratge amb el qual em sento identificat començaré per una cita de l'Institut Corporate Research Forum, de Londres: "El lideratge no és allò que fas, és allò que les persones fan com a resposta a la teva intervenció." Una de les classificacions dels tipus de lideratge més acceptades a escala mundial prové del psicòleg nord-americà Daniel Goleman, pioner en l'estudi de la intel·ligència emocional. Totes les formes de lideratge tenen els seus pros i els seus contres, l'important és liderar segons les necessitats dels equips, del moment i del lloc on et trobes.

Per a donar testimoni de tot plegat vam decidir que el llibre tingués una estructura amb quatre parts diferenciades: una entrevista en què repassés els temes més significatius del període, una cronologia lineal que recordés els fets més rellevants, un seguit de col·laboracions de persones de diversos àmbits professionals, les quals amb tota llibertat i sinceritat, volguessin expressar la seva opinió i fer una anàlisi de com havien percebut la meva tasca en el món polític durant aquests anys i finalment un decàleg dels aprenentatges personals.

Espero que sigui del vostre interès i que en gaudiu.

Això ha anat així

Salvador Redó i Martí

Periodista i fotògraf

D'una conversa ben informal, al voltant d'un dinar, n'ha sortit aquest llibre.

En un àpat ben dut i en bona companyia, la guàrdia baixa i ja som aquí. És una llarga entrevista repartida en sessions, sense presses i pensada per publicar en temps de senyor. La primera presa de contacte monogràfica amb el Valentí Junyent per veure la viabilitat del llibre sobre la seva trajectòria com a alcalde de Manresa la vam fer el 10 de febrer de 2021. M'explicà que tenia material de suport, especialment de reculls de premsa que ajudarien a falcar la memòria.

Valentí Junyent i Torras va néixer a Castellbell i el Vilar el 24 d'abril de 1960, entre Sant Jordi i la Moreneta. A casa seva eren forners però ell es va llicenciar en geografia i història per la Universitat Autònoma de Barcelona l'any 1984. L'afició a l'esport i especialment al bàsquet va llevar al país un professor d'història i li va donar un directiu de volada alta: gerent de l'Igualada Hoquei Club, gerent i també president executiu del Bàsquet Manresa, director general del Lleida Bàsquet i director esportiu i d'arbitratge de l'ACB. La formació en aquest àmbit de gestió esportiva va començar a peu de carrer en els equips de base manresans: al CBiUM, al Manresa Esportiu Bàsquet,

al Bàsquet Manresa Joviat o a l'Associació de clubs espanyols de bàsquet femení. Junyent ha estat professor de gestió esportiva a Blanquerna-Universitat Ramon Llull i a l'EAE, i ponent del Llibre Blanc de l'Esport Català.

Apunto a Junyent alguns passatges de la seva vida política que haurem de treballar. Com arribà a ser candidat? el cas Pujol i la desfeta de CiU, els alcaldes a la Generalitat, l'alçament de vares; casos concrets de gestió municipal: la Fàbrica Nova, la plaça de la Reforma i el dèficit heretat, el polígon industrial del parc tecnològic, algun afer com el cas *Vermellgate* i com de malament estaven les relacions entre Junts i ERC en la política nacional, també les tensions internes en la formació de Junyent arran de l'1-O, la pèrdua de l'alcaldia a favor d'ERC per només deu vots en les eleccions de 2019 o el seu pas per la Diputació de Barcelona en dues legislatures com a diputat delegat de Mobilitat, Espais Naturals i Prevenció d'Incendis, i diputat delegat d'Espais Naturals i Medi ambient.

Aquesta primera reunió es va fer en el seu nou despatx de regidor d'Hisenda a les golfes de l'edifici històric de l'Ajuntament. Un espai que convida poc a la comoditat, és un "cal si en queda". També havia estat el despatx de l'alcalde Marc Aloy quan era regidor. Les vistes a través de la finestra de ponent són magnífiques sobretot en dies lluminosos i transparents: Santa Caterina i Montserrat al fons amb els replècs ben marcats el dia que no hi ha noses; la calitja fa de Montserrat una massa informe de blau brut o de gris blavós.

Hem començat a les cinc en punt de la tarda; a aquella hora, a l'Ajuntament, només hem trobat el policia local de vigilància de porta. "Bona tarda." "Bona tarda." El Valentí li ha dit que a les sis espera una altra visita. A les sis ja soc fora.

Va passar un mes fins la segona trobada, l'11 de març, aquesta vegada a casa meva, que ha estat, durant tot aquest temps, l'indret de treball. El Valentí Junyent arribà carregat amb deu carpetes mida A3, les dues tercers parts de l'hemeroteca que li ha retolat la seva dona, la Rosa Vilaseca, que és mestra de professió i es nota: tot ben col·locat, cada carpeta amb el número d'ordre i les dues dates que marquen els límits temporals del recull, enveja de cal·ligrafia.

Comencem.

www.regio7.cat
EL DIARI DE LA
UNYA CENTRAL

ANY: XXXIII NÚMERO: 9.286
DIRECTOR: Marc Marcé i Casaponsa

Regió7

, Berguedà, Cerdanya, Alt Urgell, Solsonès, Anoia i Baix Llobregat Nord

PRIMER DIA DE LA FUSIÓ DE CAIXES
nel Rosell, Narcís Serra i Gabriel Ferrater
el primer dia de camí en comú de Caixa
Catalunya i Caixa Tarragona ▶ 22

**L'Assignia Manresa confia en
l'equip de la temporada passada**
El club està pendent dels americans
per al nou projecte esportiu ▶ 28

ARXIU/JOANIM ALBERCH

CiU sorprèn situant Valentí Junyent com a candidat a Manresa

▶ Convergència ha apartat Alexis Serra de la cursa per ser el candidat
▶ L'excip del grup, Josep Vives, també ha vist avortat el retorn ▶ 5

ARXIU/OLIVER

Valentí Junyent

INGRID FONT

El personal d'Althaia es revolta contra la retallada

▶ **NO SÓN FUNCIONARIS**, tenen el seu contracte laboral signat amb l'empresa Althaia (amb el conveni congelat des del 2007) i no accepten que se'ls tracti com al personal que està vinculat directament a les administracions públiques. Més de 300 treballadors de diferents centres d'Althaia, l'empresa que, entre altres, gestiona l'Hospital Sant Joan de Déu de Manresa (a la fotografia), van protagonitzar concentracions de protesta als seus centres de treball. ▶ 213

Inicis

Sorpresa!

L'hemeroteca s'inicia el dia 1 de juliol de 2010 amb el titular: "CiU sorprèn situant Valentí Junyent com a candidat de Manresa", i dos subtítols: "Convergència ha apartat Alexis Serra de la cursa per ser el candidat i l'excap del grup, Josep Vives, també ha vist avortat el retorn." Dels tres noms, dos han sortit de l'entorn professional del Bàsquet Manresa: Junyent i Vives havien estat presidents executius de l'entitat. Junyent va viure com a màxim directiu la històrica victòria de TDK Manresa davant el TAU de Vitòria al Nou Congost, en el cinquè partit que donaria als manresans el títol de campió de la lliga de l'ACB 1998. Aquesta efemèride va anar precedida dos anys abans, el 25 de febrer de 1996, de l'assoliment de la Copa del Rei, jugada a Múrcia davant el FC Barcelona per 92 a 94 a favor dels manresans amb un darrer tir de tres punts de Joan Creus (Junyent era aleshores el gerent del club) i d'una lliga catalana el 1997; després, el 1999, arribaria un segon títol català.

Aquell 1 de juliol, la portada de *Regió7* era especialment rica en esdeveniments tractats. Així la sorpresa "Junyent" compartia espai amb el primer dia de la fusió de les caixes Catalunya, Manresa i Tarragona, amb la sortida de la presó de Fèlix Millet i Jordi Montull, amb la protesta del personal d'Althaia contra les retallades hospitalàries, també amb la notícia que Montilla i Mas «fan front comú per retrobar l'esperit de l'Estatut» i que l'Asignia Manresa estava pendent dels jugadors americans de bàsquet que pogués incorporar a l'equip.

«En la boca del discret, el que és públic, és secret»

La notícia de la presentació de Valentí Junyent com a cap de cartell per a les eleccions municipals de l'any sobre es va originar arran d'una indiscreció de perruqueria.

—Jo, aquell dissabte era a Madrid, perquè com a directiu esportiu i d'arbitratge de l'ACB tenia una reunió al Consejo Superior de Deportes per tractar del conveni dels àrbitres i a les vuit del matí em sona el telèfon a l'hotel i era la Rosa que d'entrada em diu que no passa res però que a la portada de *Regió7* ja surt la notícia de la meua candidatura encapçalant la llista de CiU. “Però no havia de ser secret?”, em pregunta.

Doncs sí, havia de ser secret però Manresa encara és massa petita per guardar secrets. “En la boca del discret, el que és públic, és secret.” Dita de l'escriptor, músic i metge monistrolenc Joan Carles i Amat recollida en el seu llibre *Quatre-cents aforismes catalans*, publicat el 1636.

—La cosa va anar així: algú de la directiva de CDC va arribar tard a casa i li va explicar a la seva dona el perquè: “Hem tingut feina, però ja tenim el Junyent de candidat.” L'endemà, la senyora en qüestió va anar a la perruqueria i ho va explicar, i suposo que de la perruqueria va sortir la novetat cap a *Regió7*.

El Valentí m'ha deixat a casa les deu carpetes perquè m'ho comenci a mirar; les deixo en l'habitació de pensar. Ja m'hi posaré; ara he d'acabar un compromís. El llibre haurà de conviure amb la recerca històrica sobre Monistrol de Montserrat que em té enderiat i altres coses que sortiran, segur. Hauria d'aprendre a dir més sovint que no.

13 d'abril de 2021. Hem parlat per telèfon, les agendes treuen fum; la del Valentí per raons òbvies, la meua perquè me l'omplen; no cal donar-hi gaires voltes. Avanço en el buidatge de l'hemeroteca. L'exercici del “te'n recordes quan” refresca la memòria i ordena el pensament i et fa adonar que algunes temàtiques s'allarguen i s'allarguen en el temps; de com segons quines decisions marquen futurs i frustren pensades novetats; en definitiva, de com les condicions condicionen.

Ens conjurem a acabar el buidatge ràpidament perquè, em sembla endevinar, el Valentí té ganes de buidar el pap i un servidor de començar a traslladar les gravacions i omplir les pàgines avui encara en blanc, llevat d'aquestes quatre ratlles, d'aquesta posada en situació, que el pacient lector ha començat a llegir.

A la pantalla de mòbil llegeixo “Valentí Junyent: «Salvador et truco per donar senyals de vida.»” El Valentí ha estat fotut una temporada. La vacuna de la covid

no se li va posar gens bé i el seu cos va respondre fent un trombo en una cama. No cal dir que moltes coses van passar a un segon i tercer pla, i entre aquestes el llibre. Quedem per a una segona trucada per acabar de lligar agendes, m'encanta aquesta paradoxa que reemplaça el "noi", vaig de bòlit (paradoxa), a veure quan i com quedem". La trucada "per quedar" és del dijous 28 d'octubre.

Ens veurem l'endemà a les cinc.

Comença la caminada

—*La primera pregunta: com va anar això de presentar-se per a alcalde?*

—L'Alexis Serra em ve a veure a l'ACB i em diu que necessitava un regidor d'Esports per a la propera legislatura, en cas que guanyem; li demano què comportaria dir que sí. "Bé, un parell de tardes i el cap de setmana que hi ha molta activitat esportiva... No hauràs de deixar de treballar perquè tampoc no et podríem pagar un sou normal només fent de regidor d'Esports." La meva resposta va ser que ja m'ho rumiaria i després de fer-ho, li vaig dir que en podíem parlar. Vaig anar a una reunió on havia altres membres de la futura llista, però... ja no hi havia l'Alexis. Alguna cosa havia passat. Hi eren el Sala, el Llobet, el David Sanclimens, que després no va ser a la llista però que promovia el tema, el Santasusana i ara no recordo qui més. La reunió es va fer a cal Santasusana, a la Buresa, i vinga que vinga i no hi havia manera d'anar endavant, i vaig dir: "Mireu, jo puc fer el pas però hem de desbloquejar-ho, primer perquè és molt tard i a mi m'esperen demà a l'ACB a Barcelona a les vuit del matí i voldria dormir, i segon perquè a casa em van dir que si m'havia de posar en política —ells no n'eren partidaris—, que anés a totes i que assumís la màxima responsabilitat, i si la gent em votava, que tirariem endavant." I així ho vam fer.

—*Poc glamurós tot plegat, molt prosaic.*

—Gens glamurós. Després ho havien de validar els del partit, i ho van veure bé, primer perquè no els tocava a ells i segon perquè tenien motius perquè descartessin els altres. El Llobet ja havia estat en el seu moment una aposta que el partit va descartar —no entrarem en valoracions de per què no—, el Sanclimens no volia perquè li pesava ser el fill de l'exalcalde, el Santasusana, tampoc perquè havia de deixar moltes coses relacionades amb l'empresa d'assegurances que era proveïdora de l'Ajuntament; total, que va anar així. La següent reunió ja la vam fer a casa i vam començar a plantejar la llista; per fortuna, aquella primera llista va ser molt bona: Llobet, Sala, Rosich, Serracanta, Calmet, l'Àuria...

Benedicció de Pujol i examen del tribunal convergent local

—*Seguint el buidatge de la premsa d'aquell temps, Regió7 titulava el 3 de juliol de 2010: "Pujol: Manresa s'està desdibuixant."*

—Ell va venir aquí en un acte i prèviament jo havia anat a presentar-me tot i que no estava proclamat oficialment pel partit com a candidat de CiU a l'Ajuntament de Manresa. Vaig anar al despatx d'expressident que té a Barcelona i em va dir, textualment: "No ho entenc perquè havent-hi un candidat com el Vives, com és que n'han de presentar un altre?" Va venir a dir que: "havent-hi un candidat, que a mi m'agradava i que era el Vives, com és que el partit et presenta a tu?" Jo li vaig respondre que havia acceptat una proposta i el Vives ja havia decidit, ell o el partit, que no es tornava a presentar. "Bé, bé, així seràs tu? Molt bé Junyent." Em va interrograr sobre què feia, de què treballava, sobre la família i va acabar etzibant-me: «Podries arribar a ser un bon alcalde de Manresa», i em va sentenciar així, però prèviament va deixar clar que el Vives era molt amic seu.

—*És una manera peculiar de començar una cursa electoral.*

—Pujoliana. Després ho va acabar bé, però hi va haver un moment en què vaig pensar: "T'has equivocat de lloc..." Jo, a totes les empreses on he anat, m'he presentat sempre al fundador, si és viu. I en aquest context, la postura de Pujol em va sorprendre perquè em va venir a dir que el seu candidat era un altre però que si el partit a Manresa havia fet aquesta tria, doncs "que tinguis sort i espero que tot vagi bé".

—*Després, però, el secretari executiu d'Acció Municipal de CDC —renoi amb aquests "títols nobiliaris" dels aparells dels partits— Lluís Corominas va dir que Valentí Junyent era un candidat de consens.*

—El Corominas em coneixia d'abans de dedicar-me a la política, de quan ell era alcalde de Castellar del Vallès i va contactar amb mi quan jo era president del Bàsquet Manresa per veure si podíem ser un dels dos equips en un partit inaugural del nou pavelló municipal Dani Pedrosa. Li ho vam posar fàcil: "Si ens pagueu l'autobús i pagueu els àrbitres, hi podeu comptar", i vam jugar contra el Barça del Gasol. Quan el David Bonvehí, aleshores president de CDC al Bages, li va comunicar que l'escollit era jo, el Corominas va assentir tot i que el candidat a l'alcaldia de Manresa fos una persona no afiliada al partit, i com que al Bonvehí li ho va ratificar el Corominas, doncs així va anar.

—*Un independent d'alcaldeable per a un partit, diguem-ne coalició perquè també hi havia la quota d'Unió Democràtica de Catalunya, arrelat a la ciutat des dels seus inicis i amb prohoms vinculats al moment fundacional de la formació... Aquest moviment es podia interpretar com una mostra de debilitat per no haver trobat un candidat entre les files dels de sempre. Valentí Junyent, s'ho va haver de guanyar?*

—Sí, sí. Les primeres trobades al local de CDC al carrer d'Alfons XII, ara Passeig de la República, no van ser fàcils.

—*El desconeixement que a voltes hi ha del món situat més enllà de la frontera relacional habitual fa que coses, moments o persones se'ns presentin en circumstàncies determinades talment com unes aparicions.*

—Vaig veure que jo era un desconegut per a ells. D'entrada em van demanar si vivia a Manresa i els vaig respondre que des dels onze anys que venia a escola des de Castellbell i el Vilar, que vaig fixar la residència a la ciutat als vint-i-sis anys i que per tant feia vint-i-cinc anys que hi vivia i que hi estava empadronat, tot i que no havia nascut aquí. Aquesta va ser una de les preguntes que em van fer els de sempre, que dius tu. Ser independent i no tenir carnet, no els agradava gaire. El Dr. Llussà va fer el seu test, perquè no era la gent del comitè local el tribunal examinador, sinó una espècie de senat. Qui es va portar molt bé des del minut zero va ser el Pere Oms i, al final, quan n'hi ha disset que et fan un examen amb un temari que no t'has pogut preparar, que algú et faci confiança s'agraeix.

Primer acte de campanya per a les eleccions municipals del 2011. El míting es va celebrar al pavelló de l'escola Joviat. 19 de novembre de 2010.

Foto: Manubens.

—*I a partir d'aquí a preparar la campanya.*

—Doncs sí i amb alguna sorpresa només començar. Anem per parts. Des del 2 de gener de 2011 em vaig lliurar de ple a la nova tasca amb la qual m'havia compromès ja que, un cop confirmat com a cap de llista, vaig plegar de la feina que tenia a l'ACB, com a director esportiu i d'arbitratge.

En un principi l'equip era reduït: un servidor, el Joan Calmet, que formava part de la candidatura sense encara saber quin número tindria, el malaurat i estimat Pere Garcia, que va ser el cap de campanya, i el Francesc de Puig, ambdós més avesats a aquesta mena de feines. Entre tots quatre vam fer un guió de presentació a la ciutat molt intens amb associacions de veïns, d'empresaris i amb la societat manresana. Això ho vam fer fins a finals d'abril i el mes de maig vam tenir la campanya com està estipulada: debats, actes electorals...

—*Vostè s'havia passat alguns anys a la sala de màquines d'entitats esportives catalanes de pes fent quadrar els números amb les necessitats d'aquestes entitats, probablement anant a vendre-les per a guanyar espònsors que asseguressin una caixa tranquil·la. S'imaginava que en un moment de la seva vida hauria de sortir al carrer a "vendre's" vostè mateix?*

—Jo feia deu anys que treballava fora de la ciutat, tot i que hi continuava vivint. Per tant, en aquells moments tenia poc contacte amb l'ambient local i per això havia de fer actes de reconeixença allà on encara se'm recordava i de coneixement en els ambients en què no. Em vaig haver de reintroduir a la ciutat. El Pere Garcia, en un primer moment, va idear la campanya sobre la base de dotar Manresa d'un bon gestor en temps de dificultats, sobretot econòmiques, i d'un lideratge remarcant tres punts: proximitat, preparació i professionalitat. En una segona embranzida, després dels contactes amb entitats de tota mena, el Pere va introduir dos conceptes més: "la Manresa que vols" i el "Junts podem", en una invitació a la ciutadania a protagonitzar el futur de la ciutat.

—*I es va avançar a la sèrie anomenada "Junts" que ha marcat aquests darrers anys de la política catalana: "Junts pel sí", "Junts per Catalunya" i darrerament "Junts" a seques i el verb poder del qual deriven també "Podem" i en castellà "Podemos", en fi...*

—Doncs sí! Va resultar ser una premonició dels temps que havien de venir.

—*Aquell sí, dit a altes hores de la matinada i a punt d'empalmar amb la jornada laboral a l'ACB, li va canviar la vida.*

—Correcte. A vegades també cal una mica, o molta, inconsciència, depèn de cadascú, per afrontar allò que ha de venir.

Els beneficis del llibre aniran íntegrament destinats
a l'Associació de Familiars de Malalts d'Alzheimer
(Bages, Berguedà, Moianès, Solsona)
afabbs.com

**Associació
de Familiars
Malalts d'Alzheimer
i Altres Demències**

Bages | Berguedà | Moianès | Solsonès

www.afabbs.com

© del text: Valentí Junyent i Salvador Redó, 2024
© de les imatges: els autors i arxius respectius, 2024
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2024
Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat

Primera edició: abril de 2024

ISBN: 978-84-1303-532-1

DL: L 105-2024

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L

www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.